

беззлобно и безупречно горчилките на душата си. Защото не знае от де идат те. През векове, от поколение на поколение е предавано и втълпявано, че добро и зло ни праща той — всевишния, всемогъщия небесен владетел.

— Дядо, сигур е заспал.

— Кой, господ ли?

— Господ.

— Защо?

— Ослепял ли е, та не вижда, че се печем като въ пъкъл. . . Толкоз ли сме грешни! . . . Пък и да сме — да ни гърси сметка *там*!

Стареца отсече съ тон на дълбоко примирение:

— Да се наказваме сме родени ние.

— И онези ли . . . въ ресторантите и по курортите! —

— Еех, колко са те?

— Браво старче! — извиках. Но дядо Иван не разбра възторга ми — той се усмихна доволен и горд и забележи:

— Забравяш класове, внимавай!

Гледам: навежда се мъчително, къса ги и ги слага върху ръкойките. Това са красиви, набити класове, съ охранени тежки зърна, останали да стърчат забравени, самотни и незащитени, до като се прекършат и паднат на земята. Мило му е на стария за тях. Късай, дядка! Събирай, прави ръкойки, връзвай снопи, трупай кръстци, вършей и пълни хамбарите! И ти народ мой, ти който си надлъж и на шир по безкрайните полета, въ схлупените прашни селца и мръсни покрайнини на града, ти който жънеш пшеница, а ядеш кукуруз и картофи, ти който точиш коприна, а носиш конопени ризи, ти, ти. . . Колко труд, колко яд, колко мъка е приютена въ всеки дълъг, охранен клас! . . .